

Arrest

nr. 264 758 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 27 januari 2020 België binnen en dienen op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2021 ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend aan verzoekers worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van (eerste) verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te San Salvador. U groeide op in de colonia Ciudad Credisa (Soyapango). Uw vader werd vermoord toen u drie dagen oud werd, maar verder weet u daar niet het fijne van. Uw moeder is momenteel met pensioen en werkte voorheen in een winkel voor huishoudelijke toestellen. Verder hebt u één broer met wie u geen al te goede band heeft. Op 23 maart 2013 huwde u met uw huidige partner, K.A.E.d.G(CGVS xx-xxxxxx; OV x.xxx.xxx). Jullie hebben samen drie kinderen: M.F.(°2010), A.A. (°2016) en N.E. (°2018). Na jullie huwelijk in 2013 ging u inwonen bij uw echtgenote en haar ouders in San Jacinto, een colonia in San Salvador. Qua opleiding hebt u naast uw middelbaar onderwijs drie jaar hogere studies grafisch ontwerp gevolgd. In 2011 startte u met een job als verkoper van boeken en vanaf 2012 werkte u gedurende twee jaar in een callcenter van een luchtvaartmaatschappij.

De door u naar voren geschoven asielmotieven zijn identiek aan die van uw partner K.A.E.d.G; (CGVS xx-xxxxxx; OV x.xxx.xxx):

Op het einde van 2016 stampte u samen met uw man een kleinschalige etenszaak uit de grond waar jullie typisch Salvadoraanse gerechten (antojitos, enchiladas, etc.) klaarmaakten en ter plekke verkochten. Jullie gingen ook te voet eten leveren binnen de colonia. Het betrof een informeel eethuisje zonder naam, dat gerund werd vanuit het huis van uw ouders in San Jacinto waar jullie toen allen woonden. In de periode van de opzet van jullie zaak dienden jullie al meteen renta te betalen, alsook een eindejaarspremie. Aangezien uw broer E.J.E.L toen werkloos was, hielp hij jullie met het rondbrengen van etenswaren. Op 11 december 2016 werd hij vermoord nabij een carwash in San Jacinto toen hij daar een bestelling ging leveren voor jullie zaak. Dit gebeurde door middel van 2 of 3 schoten door de bende 18; de precieze daders en motieven zijn jullie echter onbekend. Hoewel er een officieel politie- en parketonderzoek werd ingesteld naar Elias' moord, hebben jullie nooit verdere informatie vernomen van de autoriteiten.

Vermits jullie al van in het begin een renta opgelegd kregen in jullie prille zaak, besloten jullie in 2017 te verhuizen naar Ciudad Credisa (Soyapango), de colonia waar uw partner opgegroeid is. Jullie gingen er wonen in een eigendom van uw schoonmoeder. Na verloop van tijd besloten jullie om opnieuw een eethuisje op te richten, maar ditmaal op een meer formele manier via een huurovereenkomst. Jullie startten deze nieuwe zaak op halverwege 2018 op een plaats nabij een private colonia genaamd Jardines de Boulevard. Na zo'n anderhalve à twee maanden begonnen er bendeleden van de 18 over de vloer te komen in jullie zaak, die jullie intimideerden en een renta van 250 dollar oplegden. Aangezien jullie dat niet konden betalen, probeerden jullie op een beleefde manier met hen te onderhandelen, waardoor uiteindelijk een haalbaarder bedrag werd afgesproken, namelijk 50 dollar per week. Op een dag in oktober of november 2018 bezocht uw man op eigen houtje jullie huurbaas die binnenin Jardines de Boulevard woonde, om het maandelijkse huurgeld voor jullie zaak te gaan betalen. Daarna, bij het buitengaan van de colonia, zei de bewaker dat er personen waren die met hem wilden spreken op een lagergelegen plaats. Aangekomen op die plek, verschenen er plots twee gewapende mannen in bivakmuts, die vroegen waarom hij geld gaf aan iemand anders en niet aan hen. Ook diende A. van hen zijn hemd uit de trekken, waarop zij hem een vuistslag in het gezicht gaven. Op dat moment kwamen er twee andere mannen tevoorschijn, waaronder jullie huurbaas, die aan de bendeleden uitlegde dat uw man zijn huurder en ook zijn vriend was. Hierdoor kon A. ontkomen aan uw belagers. In december 2018 vroegen de 18-bendeleden van de ene dag op de andere 250 dollar bij wijze van eindejaarsbonus, een bedrag dat jullie niet konden betalen. Vermits zij jullie alsmaar meer onder druk zetten, lieten jullie de zaak in Jardines de Boulevard achter voor wat het was.

Jullie beslisten om vanaf dan etenswaren te verkopen van thuis uit in Ciudad Credisa en maakten hiervoor mond-aan-mondreclame bij de buurtbewoners. Aangezien de bestellingen opnieuw de lucht in schoten, begonnen jullie daarvoor in 2019 een garage te huren dicht bij jullie woning. Er werd jullie toen opnieuw een vaste renta van 50 dollar opgelegd door de bende 18, hetgeen jullie betaalden. Na verloop van tijd begonnen de bendeleden jullie zaak te betreden en sporadisch extra sommen te eisen (gaande van 5 tot 20 dollar). Zij verhieven dikwijls hun stem, troggelden eten en drinken van jullie af en stalen producten uit jullie toonbank. De situatie escaleerde gaandeweg. Verder trokken de bendeleden u aan uw schouders en gebeurde het vijfmaal dat zij uw man A. meenamen om hem vervolgens in elkaar te slaan en met de dood te bedreigen, dit omdat jullie het geld niet gaven op de vooropgestelde dag. De laatste keer werd A. volledig bont en blauw achtergelaten voor de deur van jullie zaak. De belagers vertelden hem dat ze jullie kinderen gingen vermoorden en dat ze u zouden verkrachten. Ook u kreeg dergelijke bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Op een bepaald punt werden jullie danig wanhopig,

onder meer omdat jullie niet meer in jullie basisbehoeften konden voorzien doordat al jullie opbrengsten naar de bende gingen.

Op 9 december 2019 sloten daarom jullie definitief de zaak. Vanaf toen bleven u, uw man en de kinderen constant thuis. In deze periode kregen jullie een zestal briefjes toegestuurd waarop scheldwoorden te lezen stonden, alsook de boodschap dat ze aan het wachten waren, dat het geen spel was en dat ze jullie niet vergeten waren. Jullie gingen te rade op het internet en kwamen via opzoekingen terecht bij België. Jullie verkochten vervolgens het meubilair en de apparatuur van jullie zaak en met die opbrengsten, gecombineerd met jullie spaargeld, boekten jullie vliegtickets. Op 25 januari 2020 vloog u samen met uw man en jullie drie zonen via Madrid naar Parijs, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Na een overnachting in een appartement in Parijs, reisden jullie met de trein door naar België, waar jullie op 27 januari 2020 aankwamen. Jullie verbleven gedurende drie dagen in een appartement in Vorst en dienden vervolgens op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw man en uw kinderen zullen worden vermoord door de bende 18. Uw man vreest op zijn beurt dat de bendes in El Salvador jullie allen zullen doden bij terugkeer. Hij vreest bovendien dat jullie kinderen in de toekomst zullen worden gerekruteerd door de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort, dat van uw vrouw en die van uw kinderen (originelen gezien), uw Salvadoraanse identiteitskaart en die van uw vrouw (kopieën), een blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister voor wat betreft u en uw vrouw (originelen), een uittreksel van gezinssamenstelling (origineel) en een krantenknipsel d.d. 12 december 2016 omtrent de moord op uw schoonbroer Elias (origineel).

Op 27 april 2021 maakten u en uw vrouw een aantal opmerkingen over in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vermits u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenote K.A.E.d.G. (CGVS xx-xxxxxx; OV x.xxx.xxx), kan aan u dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

"Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees t.a.v. de criminele bendes aldaar.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenoot enig documentair bewijsstuk indienden ter staving van het bestaan van jullie handelszaak, zoals een factuur, een aankoopbewijs, een huurcontract of dergelijke. Evenmin legden jullie foto's neer waarop jullie te zien zijn in jullie onderneming. Nochtans werd er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd om zulks over te maken aan het CGVS (CGVS, p.8-9) en kreeg u hiervoor voldoende tijd. Bovendien is het niet onredelijk te verwachten dat jullie van dergelijke formulieren en foto's in het bezit zouden moeten zijn, gezien jullie over een periode van maar liefst drie jaar eethuisjes zouden hebben uitgebaat, daarvoor materiaal aankochten en – althans in Jardines de Boulevard – op een formele manier een pand huurden (CGVS, p.6-7; 13). Dat jullie ondanks het voorgaande geen enkel overtuigingsstuk neerleggen om de hoedanigheid van jullie handelszaak aan te tonen, is behoorlijk merkwaardig.

Ook jullie verklaringen in verband met de werkzaamheden van uw man brengen twijfels naar de oppervlakte over het bestaan van jullie zaak. Zo bevestigde uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat jullie vanaf 2016 op zelfstandige basis eten verkochten (CGVS G.Q.A.A. [voorts “CGVS echtgenoot”], p.5). Gevraagd naar een overzicht van zijn jobs, verklaarde hij dat hij nog twee andere jobs gedaan heeft (i.e. in een boekhandel en in een callcenter van een luchtvaartmaatschappij), allebei vooraleer jullie een eigen zaak uit de grond stampten (CGVS echtgenoot, p.5-6). Zelf wierp u echter tijdens uw vrije relaas op dat A. in 2017 een job gevonden had bij een callcenter (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw echtgenoot dan weer hij in 2017 zo’n twee à tweeëneenhalve maand in een juridisch kantoor heeft gewerkt (CGVS echtgenoot, p.9). Dat uw partner kennelijk zijn werkzaamheden aldaar achterhoudt wanneer er hem gevraagd wordt naar zijn opeenvolgende werkplaatsen, is op zich al eigenaardig gezien hij deze job zou hebben uitgevoerd net voor de opstart van jullie zaak nabij Jardines de Boulevard, oftewel het startpunt van de door jullie aangehaalde afpersingen. Dat uw partner deze andere job – hetzij in een callcenter, hetzij in een juridisch kantoor – slechts twee of tweeëneenhalve maand zou hebben gedaan (CGVS echtgenoot, p.9), is bovendien een blote bewering aangezien jullie ook hiervan geen documenten neerleggen.

Daarenboven moet worden gewezen op het volgende. Wanneer het CGVS u vroeg naar een overzicht van uw woonplaatsen, gaf u aan dat u in El Salvador slechts op twee adressen gewoond heeft (CGVS, p.4). U verklaarde namelijk heel uw leven tot in 2017 in San Jacinto te hebben gewoond, waarbij uw man de laatste jaren bij u en uw ouders kwam wonen (CGVS, p.4). In datzelfde ouderlijke huis zouden u en uw man voor het eerst jullie zaak opgestart hebben (CGVS, p.13). In 2017 zou u dan voor het eerst in uw leven verhuisd zijn, meer bepaald naar Ciudad Credisa samen met uw echtgenoot en jullie kinderen (CGVS, p.4). Deze versie van de feiten komt evenwel niet overeen met de informatie op het door u neergelegde identiteitsdocument. Op uw Salvadoraanse identiteitskaart (DUI), die afgegeven werd op 15 november 2014, valt namelijk af te lezen dat u op dat ogenblik gedomicilieerd stond in Ciudad Credisa op hetzelfde adres waarover u zei dat u pas in 2017 daar voor het eerst ging wonen (CGVS, p.4; zie identiteitskaart in administratief dossier). Derhalve kan worden afgevraagd hoe u dan in 2016 een zaak kon opstarten in het huis waar u sinds jaar en dag woonde met uw ouders en hoe u daar het slachtoffer kon worden van afpersing (CGVS, p.4, 13), indien u op dat moment kennelijk al enkele jaren verhuisd was naar een andere colonia.

Door het feit dat jullie verzaken enige documenten en/of foto’s in te dienen om het bestaan van jullie handelszaak te staven, alsook de vaststelling dat jullie twijfel zaaien over uw woonplaatsen en de werkzaamheden van uw echtgenoot, dient te worden afgevraagd of jullie wel degelijk een eethuisje hebben uitgebaat in El Salvador. Dit zet op zich al de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde afpersingsfeiten serieus op de helling aangezien deze rechtstreeks voortvloeien uit jullie profiel als uitbaters. Desondanks moeten nog een aantal andere zaken aangestipt worden.

Voor wat betreft het vermeende incident met jullie huisbaas in Jardines de Boulevard, is het opvallend hoe uiteenlopend jullie verklaringen daaromtrent zijn. Toen het CGVS u vroeg op welke dag de huur van jullie pand aldaar moest worden betaald, stelde u na lang nadenken dat dat op de 1ste dag van de maand gebeurde (CGVS, p.16). Volgens uw partner was dat dan weer de 11de (CGVS echtgenoot, p.10). Rekening houdend met de context die jullie beschrijven is het op zich al bizar dat jullie zich hierover tegenspreken. Jullie verklaarden immers dat jullie met de plaatselijke bendeleden hadden moeten onderhandelen zodoende een lagere wekelijkse renta te kunnen verkrijgen omdat jullie de aanvankelijk gevraagde som niet konden bolwerken (CGVS, p.13; CGVS echtgenoot, p.7). Hieruit blijkt dat jullie zorgvuldig moesten wikken en wegen om rond te komen en uit de kosten te geraken, en dat jullie derhalve allebei klaar en duidelijk moeten kunnen aangeven op welke dag het huurgeld moest worden betaald. Uw verklaring voor bovengenoemde inconsistentie, namelijk dat het uw man was die zich met de betalingen bezighield en dat u dacht dat hij deze op de 1ste dag deed (CGVS, p.17), kan daarom niet overtuigen. Los van voorgaande inconsistentie is het eveneens vreemd dat jullie dus beiden aangeven dat de betaling van het huurgeld steeds op een vaste dag in de maand gebeurde, maar schijnbaar geen enkel benul hebben van wanneer A.’s aanvaring – net in het kader van deze betalingen – plaatsvond. Zo verklaarde u dat dat ‘in oktober of november’ gebeurde, maar dat u zich niet meer herinnert welke dag dat precies was (CGVS, p.13). Toen het CGVS bij uw partner peilde naar de concrete datum van dit incident, kon hij hier geen antwoord op geven en gaf hij eerst aan dat het eind november was om daarna terug te verwijzen naar ‘eind 2018’ (CGVS echtgenoot, p.10-11). Dergelijke vage tijdsindicaties, zowel binnen uw verklaringen als die van uw echtgenoot, zijn opmerkelijk in het kader van voorgaande vaststellingen i.v.m. de vaste betalingen van het huurgeld.

Aangaande de afpersingen waarvan jullie in die periode beweerdelijk het slachtoffer waren, zijn jullie verklaringen trouwens niet compatibel. Uzelf gaf meermaals aan dat jullie voor de zaak nabij Jardines de Boulevard een renta van 50 dollar per week betaalden (CGVS, p.13-14). Zoals eerder vermeld, lichtte u hierbij toe dat jullie hadden moeten onderhandelen met de bendeleden om tot bij dat bedrag te komen omdat jullie het initiële vooropgestelde bedrag van 250 dollar niet konden betalen (CGVS, p.13-14). Later herhaalde u dat jullie de bendeleden toen 50 dollar per maand konden geven (CGVS, p.17). Wanneer uw echtgenoot bevraagd werd over de afpersingen nabij Jardines de Boulevard, beweerde hij dat jullie 50 dollar per week betaalden om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat het bedrag variabel was en dat er nu eens 50 dollar overhandigd werd, dan eens 25 dollar en andermaal 20 dollar (CGVS echtgenoot, p.9-10), opnieuw een opmerkelijke inconsistentie tussen jullie beiden, temeer daar uw partner wees op het feit dat jullie het bedrag tot 50 dollar hadden kunnen afdingen en het voorts maar weinig aannemelijk is dat jullie ermee weg kwamen om een nog lager bedrag te betalen.

In het kader van deze afpersingen nabij Jardines de Boulevard stelde het CGVS u tevens de vraag of er ook andere handelaars in de buurt werden afgeperst door dezelfde bende (CGVS, p.17). Hoewel u antwoordde van wel kon u, hierop doorgevraagd, schijnbaar geen enkel duidelijk voorbeeld geven van andere handelaars die gelijkaardige problemen kenden; u wees er enkel op dat men ook andere handelaars afperste, zoals taxichauffeurs, of dat men soms begon bij hen en dan eindigde bij u (CGVS, p.17), een vage en weinig doorleefde beschrijving waaruit nauwelijks iets af te leiden valt. Nochtans kan worden verwacht dat u, die gedurende maanden een zaak zou hebben uitgebaat in deze wijk, uitgebreid toelichting kunt geven bij feiten van afpersing bij andere zaakvoerders aldaar, gezien dit zaken zijn die handelaars logischerwijze nu en dan onderling met elkaar bespreken. Het concrete bedrag van de renta van deze andere handelaars wist u alvast niet, want daarover zou gezwegen worden, maar over het feit dat de ene handelaar bijvoorbeeld meer moest afgeven dan de andere werd dan weer wel gesproken, zo gaf u aan (CGVS, p.17). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat niemand onder de handelaars sprak over de renta die zij dienden te betalen (CGVS echtgenoot, p.10). Los van het feit dat jullie verklaringen dus opnieuw niet eensluidend zijn, kan zich bovendien de vraag gesteld worden hoe er dan tussen de handelaars onderling kan worden geverifieerd of de ene zaakvoerder meer of minder renta betaalt dan de andere, zoals u verklaarde, indien de concrete bedragen volledig onbesproken blijven (CGVS, p.17).

Ook in verband met de aanvaring na het betalen van de huur in Jardines de Boulevard moet worden gewezen op het grillige karakter van jullie verklaringen. Om te beginnen gaf uw echtgenoot hierover geen enkele duiding in het kader van zijn vrije relaas op het persoonlijk onderhoud. Ondanks het feit dat er hem gevraagd werd om het hele verhaal uitgebreid en in detail uiteen te zetten, kwam A. niet verder dan te verklaren “dat de situatie erger werd toen hij de huur van het pand ging betalen aan de huisbaas in Jardines de Boulevard” en “dat sedertdien de bedreigingen begonnen te verergeren” zonder enige toelichting (CGVS echtgenoot, p.6-7). Van het specifieke voorval bij het buitengaan van diezelfde colonia, dat hij nota bene zelf zou hebben meegemaakt (CGVS echtgenoot, p.6-7), repte hij met geen woord. Pas wanneer het CGVS hem nog eens vroeg expliciet toelichting te geven over dat specifieke voorval, gaf hij verdere details (CGVS echtgenoot, p.8), details die trouwens wederom niet overeen stemmen met uw eigen verklaringen. Zo beweerde uw echtgenoot dat zijn twee belagers hem bevalen zijn hemd af te doen en dat, wanneer hij dat deed, zij hem een vuistslag uitdeelden in het gezicht, waardoor hij een blauwe plek opliep (CGVS echtgenoot, p.8). Vreemd genoeg maakte u zelf van deze vuistslag geen enkele melding en bleef het in de beschrijving van de bedreigingen die u uit de doeken deed louter beperkt tot verbaal geweld (CGVS, p.13-14). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde uw partner dat hij degene was die aan dat geweld blootgesteld werd en dat hij niet geslagen werd voor uw ogen, alsook dat u slechts één keer heeft gezien dat uw partner erg toegetakeld was en bloedde in het gezicht (CGVS echtgenoot, p.10). Dit biedt echter geen verklaring voor het feit dat u deze vuistslag volledig onvermeld laat. Nog los van de bedenking dat het weinig aannemelijk is dat A. en u zulks niet zouden hebben besproken – u geeft immers wel een gedetailleerde weergave in de directe rede van het gesprek tussen A. en zijn belagers (CGVS, p.14) – lijkt het nog minder plausibel dat u dit zelf niet zou opgemerkt hebben wanneer A. thuiskwam na dit vermeende incident. Zijn gezicht stond immers blauw, zo verklaarde hij (CGVS echtgenoot, p.8). Een volgende tegenstrijdigheid werpt zich op wanneer u verklaart dat de bewaker van Jardines de Boulevard hem toen eerst naar zijn twee belagers had gestuurd, waarop zij hem daar enkele vragen stelden (“wat doe je hier”, “ga je het geld aan ons geven”, “waarom geef je aan hem geld en aan ons niet”) (CGVS, p.13-14). Pas daarna moest hij met hen meewandelen naar een verder gelegen afgrond, zo verklaarde u (CGVS, p.13-14). Uw man schetste de feiten beduidend anders: de bewaker in kwestie zou hem naar een andere plek gebracht hebben, waar zijn belagers tevoorschijn kwamen en hij vervolgens een slag van hen moest incasseren, en na de tussenkomst van jullie huurbaas zou uw man kunnen zijn weglopen (CGVS echtgenoot, p.8).

Van de verschillende vragen die de belagers hem zouden hebben gesteld (zie supra), maakte uw echtgenoot geen melding en dat zij samen met hem naar een lagergelegen plek zouden zijn gegaan, vermeldde uw echtgenoot evenmin (CGVS echtgenoot, p.8).

U vervolgt uw relaas zeggende dat u en uw man jullie eethuisje in Jardines de Boulevard sloten, waarna jullie de handelszaak opnieuw opstartten vanuit jullie woonst in Ciudad Credisa (CGVS, p.14). Kort daarna kwamen jullie terecht op een garagepand, eveneens in Ciudad Credisa, van waaruit jullie de zaak verderzetten (CGVS, p.7, 14; CGVS echtgenoot, p.7). Hierbij kan al meteen worden opgemerkt dat het zeer twijfelachtig overkomt dat jullie in het licht van alle voorgaande, beweerde gebeurtenissen opnieuw een etenszaak zouden opzetten en dit in jullie huis en de wijk daarrond. Immers, indien de vermeende afpersingen, bedreigingen en het wangedrag van de bende nabij Jardines de Boulevard jullie werkelijk te beurt gevallen was en jullie omwille hiervan de zaak aldaar moesten sluiten, zouden jullie logischerwijze nooit een nieuwe handelszaak opstarten in jullie eigen woning en in de betreffende wijk. Jullie verklaarden namelijk dat de bende 18 ook jullie wijk Ciudad Credisa binnenviel en er de inwoners lastigviel (CGVS, p.5; CGVS echtgenoot, p.11) en bovendien is Ciudad Credisa slechts op een boogscheut (pakweg 150 meter) gelegen van Jardines de Boulevard (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hetgeen maakt dat jullie helemaal niet konden uitsluiten dat deze criminele groep jullie nieuwe zaak op het spoor zou komen en de eerdere problemen met jullie zaak zich zouden verderzetten in de wijk waar jullie woonden. Dat jullie ondanks dit alles niet onder de radar bleven, maar wel jullie zaak van daaruit opnieuw opstartten en u hierbij zelfs rondbazuinde aan de burens dat u vanuit uw huis eten verkocht (CGVS, p.14), is allesbehalve geloofwaardig. Geconfronteerd met deze bedenking, meende uw echtgenoot enerzijds dat jullie de zaak opnieuw opstartten om te kunnen overleven (CGVS echtgenoot, p.11), hetgeen echter niet opweegt tegenover de ernst van voorgaande gebeurtenissen waarnaar jullie beiden verwezen. Anderzijds verklaarde hij dat jullie niet wilden dat diezelfde situatie zich zou herhalen, maar dat jullie nooit hadden verwacht dat dat opnieuw kon gebeuren (CGVS echtgenoot, p.11), opnieuw een uitleg die niet kan overtuigen rekening houdend met al het voorgaande.

In de mate dat u en uw echtgenote beweren dat jullie in Ciudad Credisa wederom hinder ondervonden met de bende 18 (CGVS, p.14-15; CGVS echtgenoot, p.7), moet ook hier worden vastgesteld dat jullie relaas hieromtrent enige consistentie ontbeert. Over jullie situatie in Ciudad Credisa sinds 2019 verklaart u het volgende: "Daar begonnen we de zaak en ze zijn ons dan een renta komen opleggen. Onze colonia ligt dicht bij de garage van de zaak. We betaalden 50 dollar." (CGVS, p.14). U ging verder dat de bendeleden toen dikwijls extra bedragen, bovenop deze vaste renta, van jullie aftrosgelden (CGVS, p.15). U gaf bovendien te kennen dat de bendeleden in Ciudad Credisa jullie gezichten en identiteiten herkenden van voorheen – dit omdat uw man zijn identiteitskaart in het verleden zou hebben afgegeven in Jardines de Boulevard en dit hun informatiebron betrof – en voegde hierbij toe dat de bendeleden in Ciudad Credisa daarover hadden gezegd "hier ben je dicht" (CGVS, p.18). Echter, wanneer het CGVS aan uw echtgenoot vroeg of de bendeleden die jullie afpersten in Ciudad Credisa afwisten van jullie renta in Jardines de Boulevard, stelde hij vreemd genoeg dat hij dat niet wist (CGVS echtgenoot, p.12). Nog frappanter is dat A. verklaarde dat er in Ciudad Credisa nooit een vaste renta aan jullie werd opgelegd zoals dat in Jardines de Boulevard het geval was, maar dat dat louter ging om losse bedragen die jullie gaven wanneer jullie konden (CGVS echtgenoot, p.9, 12), hetgeen dus allebei indruist tegen uw eigen verklaring als zouden de bendeleden jullie in Ciudad Credisa een vaste renta van 50 dollar hebben opgelegd en hebben gealludeerd naar jullie eerdere afpersingen in Jardines de Boulevard ("hier ben je dicht") omwille van de gegevens op A.'s identiteitskaart.

Ook over de verdere, vermeende gebeurtenissen in Ciudad Credisa en over de uiteindelijke sluiting van jullie zaak aldaar slaagden jullie er niet in eensluidende verklaringen af te leggen. Zo gaf u aan dat uw echtgenoot maar liefst vijf keer onder dwang werd meegenomen door de bendeleden toen jullie vanuit een garage in Ciudad Credisa jullie zaak uitbaatten (CGVS, p.15). A. zelf vermeldde in zijn vrije relaas niet hoeveel keer dat gebeurde, maar wanneer hem later gevraagd werd hoeveel keer hij ooit nog confrontaties met bendeleden gekend heeft sinds het incident met de huisbaas in Jardines de Boulevard, antwoordde hij dat het later twee keer gebeurd is dat hij meegenomen werd door bendeleden in hun auto (CGVS echtgenoot, p.8). Opnieuw verbaast het dat jullie verklaringen zo ver uiteen lopen, temeer daar dit vrij recente gebeurtenissen betreffen die jullie naar alle logica uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken. En aangaande de sluiting van jullie zaak in Ciudad Credisa moet ten slotte nog worden gewezen op het volgende. Hoewel jullie ten overstaan van het CGVS allebei opperden dat jullie definitief stopten met jullie etenszaak in de garage op 9 december 2019 en geen rechtstreekse confrontaties met bendeleden meer aanhalen voor wat betreft de periode daarna (CGVS, p.13-16; CGVS echtgenoot, p.6-7, 10), deed uw partner op de DVZ een volledig andere versie uit de

doeken. Daar verklaarde hij namelijk dat jullie de etenszaak sloten op 9 december 2019, daarna van thuis uit bestellingen begonnen te doen en vervolgens een garage huurden voor de opzet van jullie zaak (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). A. ging verder door te stellen dat de bende 18 eind 2019 driemaal gewapend langs gekomen is naar jullie zaak in de garage, dit op een moment dat jullie kinderen daar ook aanwezig waren (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat uw partner nog bijkomende gebeurtenissen aanhaalt terwijl u verklaart dat jullie sinds 9 december 2019 allen steeds thuis bleven (CGVS, p.16), is geenszins ernstig te noemen en doet een zoveelste maal vragen rijzen omtrent de betrouwbaarheid van jullie verklaringen. Hetzelfde kan gezegd worden over het precieze tijdstip wanneer jullie overstapten van de zaak in jullie huis naar de zaak in een garage. Dat de situatie fout werd geïnterpreteerd in het kader van de DVZ-verklaring van uw echtgenoot, zoals hij aangaf aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud (CGVS, p.3) en ook in het kader van een opmerking bij de notities, kan niet vergoelijken dat zijn verklaring ten aanzien van beide asielinstanties dermate verschillend zijn. Het gaat hier immers om essentiële feiten in de directe aanloop naar jullie vertrek uit El Salvador. Bovendien kan niet worden ingezien hoe de DVZ-verklaring van uw man überhaupt verkeerd geïnterpreteerd zou kunnen worden, gezien deze zeer duidelijk en chronologisch was ("we sloten de zaak op 9 december 2019" en "bende 18 kwam bij ons langs eind 2019 [...] zij kwamen drie keer langs met wapens") en het aldus geen enkele steek houdt dat de DVZambtenaar deze elementen zou verzinnen en toevoegen aan zijn asielverklaringen indien jullie na de sluiting van jullie zaak geen rechtstreekse confrontaties meer kenden. Daarenboven werden deze verklaringen aan uw man voorgelezen in het Spaans zonder dat hij hierbij enige opmerkingen formuleerde en ondertekende hij deze voor zijn akkoord (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8).

Kortom brengt het vage en constant tegenstrijdige karakter van jullie verklaringen de geloofwaardigheid en waarachtigheid van de door jullie aangehaalde afpersingen en aanvaringen met de bende 18 verder in het gedrang. Dit wordt, ten overvloede, bevestigd door jullie gedrag na de vermeende feiten dat geenszins in overeenstemming te brengen is met de door jullie geponeerde vrees.

Zo oogt het zeer eigenaardig dat u en uw echtgenoot enerzijds laten uitschijnen dat jullie de zaak hebben gesloten op 9 december 2019 nadat jullie vreesden gedood te worden (CGVS, p.15-16; CGVS echtgenoot, p.7), maar er anderzijds wel voor kozen om in hetzelfde huis te blijven wonen tot aan jullie vertrek naar België op 25 januari 2020 (CGVS, p.4, 16). Dit betreft een periode van ruim 7 weken. Dat jullie niet zo snel mogelijk een ander, veiliger onderkomen zochten, maar dan wel gewoon in dezelfde woning bleven vertoeven, is een weinig geloofwaardige gang van zaken. Hiermee zouden jullie immers de perfecte gelegenheid creëren voor de bende om jullie te treffen nadat jullie niet aan hun eisen voldeden en plotseling jullie zaak sloten. Bovendien kan uit uw verklaringen begrepen worden dat u klaarblijkelijk weinig moeite ondernam om in die periode enigszins onder de radar te blijken, aangezien u aangaf dat jullie toen jullie meubels verkochten via een annonce op Marketplace en dat er vervolgens verschillende personen jullie inboedel opkochten (CGVS, p.20). Mochten jullie werkelijk de lokaal aanwezige bende vrezen, zouden jullie zichzelf logischerwijze nooit op die manier in het voetlicht plaatsen door duidelijk te maken in de wijk dat jullie zinnens waren om te verhuizen.

In dit verband is het tevens behoorlijk merkwaardig dat jullie in die hele tijdspanne geen rechtstreekse aanvaringen meer zouden hebben gekend met jullie belagers van voorheen. Er kwamen immers geen bendeleden meer aankloppen aan jullie deur, evenmin zagen jullie bendeleden dicht bij jullie huis (CGVS, p.19; CGVS echtgenoot, p.12). Dat zij jullie dan wel zouden bestoken met dreigbriefjes met boodschappen als "we zijn jullie niet vergeten", "denk je dat dit een spel is?" en "we gaan jullie vermoorden" (CGVS, p.16; CGVS echtgenoot, p.12), slaat werkelijk nergens op. Indien de bende 18 er effectief op gebrand was om jullie te treffen, dan hadden zij hier immers meer dan genoeg kansen voor, wetende dat jullie nog wekenlang op dezelfde plaats zijn blijven wonen. Los van het feit dat het dus eigenlijk niet aan te nemen valt dat u en uw echtgenoot toen dreigbriefjes ontvingen van jullie belagers, leggen jullie hiervan ook geen enkel tastbaar bewijs voor, want jullie zouden die telkens bij het vuilnis hebben gekieperd (CGVS, p.19). Het is een herinnering die je niet wil bijhouden, zo verklaart uw echtgenoot daarover (CGVS echtgenoot, p.12). Hiermee gaan jullie echter voorbij aan het feit dat deze briefjes, zo jullie deze al werkelijk ontvangen hebben, waardevolle aanknopingspunten konden zijn in het geval van een politieonderzoek.

Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie opgeworpen problemen met de bende 18 verder wordt ondermijnd door het feit dat jullie geen enkele inspanning hebben gedaan om ooit de autoriteiten te raadplegen zodoende aangifte neer te leggen en/of bescherming te zoeken. Nochtans zou dit een eerste logische stap zijn na het ervaren van de

taferelen die jullie beschrijven (i.e. herhaaldelijke afpersingen, doodsb bedreigingen, slagen en ontvoeringen), zo deze al werkelijk plaatsgevonden hebben. Gevraagd waarom jullie dit nooit gedaan hebben, wezen jullie er beiden op dat de politie corrupt is en ook dat een aangifte bij de Salvadoraanse autoriteiten tevergeefs is, aangezien zij ook niets ondernomen zouden hebben in het geval van uw broer en uw schoonvader (CGVS, p.20; CGVS echtgenoot, p.12). Van de moord op uw broer en uw schoonvader dienen jullie alvast geen documenten in, waardoor het CGVS het louter moet stellen met jullie verklaringen. In ieder geval, jullie verwijzing naar corruptie is echter een louter veralgemeende bewering die jullie niet kunnen hardmaken daar nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie in het verleden zelf te maken hebben gekregen met corrupte ordediensten in het land. Bovendien beweerden jullie allebei in het verleden nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten, de politie of het gerecht in El Salvador (CGVS, p.9; CGVS echtgenoot p.6). Aangaande de moord op uw schoonvader verklaarde uw echtgenoot duidelijk dat hij daar eigenlijk niets over weet omdat hij toen nog een baby was en omdat uw schoonmoeder daar niet veel over praat (CGVS echtgenoot, p.4). Dat hij geen enkele informatie hierover bezit omdat de politiediensten niets ondernomen hebben, zoals hij later opeens verklaarde (CGVS echtgenoot, p.12), lijkt dan ook slechts een blote bewering waarmee hij zijn eerdere verklaring bijstelt. Wat voorts de moord op uw broer betreft, stelde u zelf dat de politie op dat ogenblik ter plekke kwam om de plaats delict af te schermen en dat het parket zijn lichaam kwam halen, alsook dat de politie achteraf aan uw vader meedeelde dat de bende 18 verantwoordelijk was voor deze moord (CGVS, p.11), twee elementen waaruit blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten wel degelijk actie ondernomen hebben na de dood van uw broer.

Hierbij kan ten slotte nog worden toegevoegd dat u kennelijk ook over de omstandigheden van de moord op uw broer onwaarsachtige verklaringen aflegt. Hoewel u zelf vermeldde dat uw broer op het moment van zijn overlijden een bestelling ging leveren in een carwash voor jullie etenszaak – hij zou in die periode werkloos geweest zijn en jullie daarom een handje toesteken (CGVS, p.10, 13) – valt uit het door u neergelegde krantenknipsel af te lezen dat E.J.E.L. zelf medewerker was van de carwash waar de moord op hem plaatsvond (zie krantenknipsel en vertaling in administratief dossier). Niet alleen blijkt hieruit duidelijk dat de moord op uw broer geen verband houdt met de problemen rond jullie eethuisje, ook ondermijnt deze vaststelling eens te meer jullie verklaringen over het reilen en zeilen van jullie zaak.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het bestaan van uw eethuisje(s) in El Salvador, noch aan de door u aangehaalde problemen met de bende 18 die daaruit voortvloeien. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat uw man opwerpt dat hij in het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest in hoofde van uw kinderen omdat de bendeleden aldaar kinderen rekruteren (CGVS echtgenoot, p.13), moet worden aangestipt dat dit een louter veralgemeende bewering betreft die jullie niet hardmaken. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie kinderen persoonlijk en/of doelgericht zouden worden gevisieerd. Er heeft immers nooit dergelijke rekruteringspoging plaatsgevonden, zo verklaarde uw man (CGVS echtgenoot, p.13). Overigens haalde u dit motief zelf op geen enkel ogenblik aan. Wat verder de algemene situatie in El Salvador betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de verdere paragrafen dienaangaande (zie infra).

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en jullie kinderen, de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot en de uittreksels uit het Salvadoraans burgerlijk register van jullie tweeën tonen jullie identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg aan. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Verder wijzen de uittreksels uit het Salvadoraanse strafregister erop dat jullie geen criminele antecedenten hebben aldaar, hetgeen evenmin betwist wordt door het CGVS. Het biedt echter geen enkel begin van bewijs voor de door jullie aangehaalde problemen.

De tot nu toe nog onbesproken opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van jullie beiden kunnen evenmin ander licht werpen op deze beslissing. Aan de ene kant is uw opmerking in verband met de naam van jullie verschillende huurbazen niet relevant in het kader van de hierboven gevelde argumentatie. Aan de andere kant is jullie toevoeging als zou niet alles opgenomen zijn in de notities van het gehoor, zonder meer, slechts een veralgemeende post-factum bewering daar jullie op geen enkele manier preciseren welke precieze elementen er dan niet genoteerd zouden staan in de notities. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat deze opmerking feitelijke grondslag mist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van (tweede) verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren te San Salvador. U groeide op in San Jacinto, een colonia van diezelfde stad, samen met uw twee broers en uw ene zus. Na het afronden van de middelbare school werkte u vanaf 2012 in een boetiek en vanaf 2015 was u anderhalf jaar werkzaam bij een bank waar u zorgde voor het eten. Op 23 maart 2013 huwde u met A.A.G.Q. (CGVS xx-xxxxx; OV x.xxx.xxx). Jullie hebben samen drie kinderen: M.F. (°2010), A.A. (°2016) en N.E. (°2018). Na jullie huwelijk in 2013 kwam uw echtgenoot inwonen in uw ouderlijk huis in San Jacinto (San Salvador).

Op het einde van 2016 stampte u samen met uw man een kleinschalige etenszaak uit de grond waar jullie typisch Salvadoraanse gerechten (antojitos, enchiladas, etc.) klaarmaakten en ter plekke verkochten. Jullie gingen ook te voet eten leveren binnen de colonia. Het betrof een informeel eethuisje zonder naam, dat gerund werd vanuit het huis van uw ouders in San Jacinto waar jullie toen allen woonden. In de periode van de opzet van jullie zaak dienden jullie al meteen renta te betalen, alsook een eindejaarspremie. Aangezien uw broer E.J.E.L. toen werkloos was, hielp hij jullie met het rondbrengen van etenswaren. Op 11 december 2016 werd hij vermoord nabij een carwash in San Jacinto toen hij daar een bestelling ging leveren voor jullie zaak. Dit gebeurde door middel van 2 of 3 schoten door de bende 18; de precieze daders en motieven zijn jullie echter onbekend. Hoewel er een officieel politie- en parketonderzoek werd ingesteld naar Elias' moord, hebben jullie nooit verdere informatie vernomen van de autoriteiten.

Vermits jullie al van in het begin een renta opgelegd kregen in jullie prille zaak, besloten jullie in 2017 te verhuizen naar Ciudad Credisa (Soyapango), de colonia waar uw partner opgegroeid is. Jullie gingen er wonen in een eigendom van uw schoonmoeder. Na verloop van tijd besloten jullie om opnieuw een eethuisje op te richten, maar ditmaal op een meer formele manier via een huurovereenkomst. Jullie startten deze nieuwe zaak op halverwege 2018 op een plaats nabij een private colonia genaamd Jardines de Boulevard. Na zo'n anderhalve à twee maanden begonnen er benedeleden van de 18 over de vloer te komen in jullie zaak, die jullie intimideerden en een renta van 250 dollar oplegden. Aangezien jullie dat niet konden betalen, probeerden jullie op een beleefde manier met hen te onderhandelen, waardoor uiteindelijk een haalbaarder bedrag werd afgesproken, namelijk 50 dollar per week. Op een dag in oktober of november 2018 bezocht uw man op eigen houtje jullie huurbaas die binnenin Jardines de Boulevard woonde, om het maandelijkse huurgeld voor jullie zaak te gaan betalen. Daarna, bij het buitengaan van de colonia, zei de bewaker dat er personen waren die met hem wilden spreken op een lagergelegen plaats. Aangekomen op die plek, verschenen er plots twee gewapende mannen in bivakmuts, die vroegen waarom hij geld gaf aan iemand anders en niet aan hen. Ook diende A. van hen zijn hemd uit de trekken, waarop zij hem een vuistslag in het gezicht gaven. Op dat moment kwamen er twee andere mannen tevoorschijn, waaronder jullie huurbaas, die aan de benedeleden uitlegde dat uw man zijn huurder en ook zijn vriend was. Hierdoor kon A. ontkomen aan uw belagers. In december 2018 vroegen de 18-benedeleden van de ene dag op de andere 250 dollar bij wijze van eindejaarsbonus, een bedrag dat jullie niet konden betalen. Vermits zij jullie alsmaar meer onder druk zetten, lieten jullie de zaak in Jardines de Boulevard achter voor wat het was.

Jullie beslisten om vanaf dan etenswaren te verkopen van thuis uit in Ciudad Credisa en maakten hiervoor mondaan-mondreclame bij de buurtbewoners. Aangezien de bestellingen opnieuw de lucht in schoten, begonnen jullie daarvoor in 2019 een garage te huren dicht bij jullie woning. Er werd jullie toen opnieuw een vaste renta van 50 dollar opgelegd door de bende 18, hetgeen jullie betaalden. Na verloop van tijd begonnen de benedeleden jullie zaak te betreden en sporadisch extra sommen te eisen (gaande van 5 tot 20 dollar). Zij verhieven dikwijls hun stem, troggelden eten en drinken van jullie af en stalen producten uit jullie toonbank. De situatie escaleerde gaandeweg. Verder trokken de benedeleden u aan uw schouders en gebeurde het vijfmaal dat zij uw man A. meenamen om hem vervolgens in elkaar te slaan en met de dood te bedreigen, dit omdat jullie het geld niet gaven op de vooropgestelde dag. De laatste keer werd A. volledig bont en blauw achtergelaten voor de deur van jullie zaak. De belagers vertelden hem dat ze jullie kinderen gingen vermoorden en dat ze u zouden verkrachten. Ook u kreeg dergelijke bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Op een bepaald punt werden jullie danig wanhopig, onder meer omdat jullie niet meer in jullie basisbehoeften konden voorzien doordat al jullie opbrengsten naar de bende gingen.

Op 9 december 2019 sloten daarom jullie definitief de zaak. Vanaf toen bleven u, uw man en de kinderen constant thuis. In deze periode kregen jullie een zestal briefjes toegestuurd waarop scheldwoorden te lezen stonden, alsook de boodschap dat ze aan het wachten waren, dat het geen spel was en dat ze jullie niet vergeten waren. Jullie gingen te rade op het internet en kwamen via opzoekingen terecht bij België. Jullie verkochten vervolgens het meubilair en de apparatuur van jullie zaak en met die opbrengsten, gecombineerd met jullie spaargeld, boekten jullie vliegtickets. Op 25 januari 2020 vloog u samen met uw man en jullie drie zonen via Madrid naar Parijs, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Na een overnachting in een appartement in Parijs, reisden jullie met de trein door naar België, waar jullie op 27 januari 2020 aankwamen. Jullie verbleven gedurende drie dagen in een appartement in Vorst en dienden vervolgens op 29 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw man en uw kinderen zullen worden vermoord door de bende 18. Uw man vreest op zijn beurt dat de bendes in El Salvador jullie allen zullen doden bij terugkeer. Hij vreest bovendien dat jullie kinderen in de toekomst zullen worden gerekruteerd door de bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort, dat van uw man en die van uw kinderen (originelen gezien), uw Salvadoraanse identiteitskaart en die van uw man (kopieën), een blanco uittreksel uit het Salvadoraanse strafregister voor wat betreft u en uw man (originelen), een uittreksel van gezinssamenstelling (origineel) en een krantenknipsel d.d. 12 december 2016 omtrent de moord op uw broer Elias (origineel). Op 27 april 2021 maakten u en uw man een aantal opmerkingen over in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees t.a.v. de criminele bendes aldaar.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenoot enig documentair bewijsstuk indienden ter staving van het bestaan van jullie handelszaak, zoals een factuur, een aankoopbewijs, een huurcontract of dergelijke. Evenmin legden jullie foto's neer waarop jullie te zien zijn in jullie onderneming. Nochtans werd er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd om zulks over te maken aan het CGVS (CGVS, p.8-9) en kreeg u hiervoor voldoende tijd. Bovendien is het niet onredelijk te verwachten dat jullie van dergelijke formulieren en foto's in het bezit zouden moeten zijn, gezien jullie over een periode van maar liefst drie jaar eethuisjes zouden hebben uitgebaat, daarvoor materiaal aankochten en – althans in Jardines de Boulevard – op een formele manier een pand huurden (CGVS, p.6-7; 13). Dat jullie ondanks het voorgaande geen enkel overtuigingsstuk neerleggen om de hoedanigheid van jullie handelszaak aan te tonen, is behoorlijk merkwaardig.

Ook jullie verklaringen in verband met de werkzaamheden van uw man brengen twijfels naar de oppervlakte over het bestaan van jullie zaak. Zo bevestigde uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat jullie vanaf 2016 op zelfstandige basis eten verkochten (CGVS G.Q.A.A. [voorts “CGVS echtgenoot”, p.5). Gevraagd naar een overzicht van zijn jobs, verklaarde hij dat hij nog twee andere jobs gedaan heeft (i.e. in een boekhandel en in een callcenter van een luchtvaartmaatschappij), allebei vooraleer jullie een eigen zaak uit de grond stampten (CGVS echtgenoot, p.5-6). Zelf wierp u echter tijdens uw vrije relaas op dat A. in 2017 een job gevonden had bij een callcenter (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw echtgenoot dan weer hij in 2017 zo'n twee à tweeëneenhalve maand in een juridisch kantoor heeft gewerkt (CGVS echtgenoot, p.9). Dat uw partner kennelijk zijn werkzaamheden aldaar achterhoudt wanneer er hem gevraagd wordt naar zijn opeenvolgende werkplaatsen, is op zich al eigenaardig gezien hij deze job zou hebben uitgevoerd net voor de opstart van jullie zaak nabij Jardines de Boulevard, oftewel het startpunt van de door jullie aangehaalde afpersingen. Dat uw partner deze andere job – hetzij in een callcenter, hetzij in een juridisch kantoor – slechts twee of tweeëneenhalve maand zou hebben gedaan (CGVS echtgenoot, p.9), is bovendien een blote bewering aangezien jullie ook hiervan geen documenten neerleggen.

Daarenboven moet worden gewezen op het volgende. Wanneer het CGVS u vroeg naar een overzicht van uw woonplaatsen, gaf u aan dat u in El Salvador slechts op twee adressen gewoond heeft (CGVS, p.4). U verklaarde namelijk heel uw leven tot in 2017 in San Jacinto te hebben gewoond, waarbij uw man de laatste jaren bij u en uw ouders kwam wonen (CGVS, p.4). In datzelfde ouderlijke huis zouden u en uw man voor het eerst jullie zaak opgestart hebben (CGVS, p.13). In 2017 zou u dan voor het eerst in uw leven verhuisd zijn, meer bepaald naar Ciudad Credisa samen met uw echtgenoot en jullie kinderen (CGVS, p.4). Deze versie van de feiten komt evenwel niet overeen met de informatie op het door u neergelegde identiteitsdocument. Op uw Salvadoraanse identiteitskaart (DUI), die afgegeven werd op 15 november 2014, valt namelijk af te lezen dat u op dat ogenblik gedomicilieerd stond in Ciudad Credisa op hetzelfde adres waarover u zei dat u pas in 2017 daar voor het eerst ging wonen (CGVS, p.4; zie identiteitskaart in administratief dossier). Derhalve kan worden afgevraagd hoe u dan in 2016 een zaak kon opstarten in het huis waar u sinds jaar en dag woonde met uw ouders en hoe u daar het slachtoffer kon worden van afpersing (CGVS, p.4, 13), indien u op dat moment kennelijk al enkele jaren verhuisd was naar een andere colonia.

Door het feit dat jullie verzaken enige documenten en/of foto's in te dienen om het bestaan van jullie handelszaak te staven, alsook de vaststelling dat jullie twijfel zaaien over uw woonplaatsen en de werkzaamheden van uw echtgenoot, dient te worden afgevraagd of jullie wel degelijk een eethuisje hebben uitgebaat in El Salvador. Dit zet op zich al de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde afpersingsfeiten serieus op de helling aangezien deze rechtstreeks voortvloeien uit jullie profiel als uitbaters. Desondanks moeten nog een aantal andere zaken aangestipt worden.

Voor wat betreft het vermeende incident met jullie huisbaas in Jardines de Boulevard, is het opvallend hoe uiteenlopend jullie verklaringen daaromtrent zijn. Toen het CGVS u vroeg op welke dag de huur van jullie pand aldaar moest worden betaald, stelde u na lang nadenken dat dat op de 1ste dag van de maand gebeurde (CGVS, p.16). Volgens uw partner was dat dan weer de 11de (CGVS echtgenoot, p.10). Rekening houdend met de context die jullie beschrijven is het op zich al bizar dat jullie zich hierover tegenspreken. Jullie verklaarden immers dat jullie met de plaatselijke bendeleden hadden moeten onderhandelen zodoende een lagere wekelijkse renta te kunnen verkrijgen omdat jullie de aanvankelijk gevraagde som niet konden bolwerken (CGVS, p.13; CGVS echtgenoot, p.7). Hieruit blijkt dat jullie zorgvuldig moesten wikken en wegen om rond te komen en uit de kosten te geraken, en dat jullie derhalve allebei klaar en duidelijk moeten kunnen aangeven op welke dag het huurgeld moest worden betaald. Uw verklaring voor bovengenoemde inconsistentie, namelijk dat het uw man was die zich met de betalingen bezighield en dat u dacht dat hij deze op de 1ste dag deed (CGVS, p.17), kan daarom niet overtuigen. Los van voorgaande inconsistentie is het eveneens vreemd dat jullie dus beiden aangeven dat de betaling van het huurgeld steeds op een vaste dag in de maand gebeurde, maar schijnbaar geen enkel benul hebben van wanneer A.'s aanvaring – net in het kader van deze betalingen – plaatsvond. Zo verklaarde u dat dat 'in oktober of november' gebeurde, maar dat u zich niet meer herinnert welke dag dat precies was (CGVS, p.13). Toen het CGVS bij uw partner peilde naar de concrete datum van dit incident, kon hij hier geen antwoord op geven en gaf hij eerst aan dat het eind november was om daarna terug te verwijzen naar 'eind 2018' (CGVS echtgenoot, p.10-11). Dergelijke vage tijdsindicaties, zowel binnen uw verklaringen als die van uw echtgenoot, zijn opmerkelijk in het kader van voorgaande vaststellingen i.v.m. de vaste betalingen van het huurgeld.

Aangaande de afpersingen waarvan jullie in die periode beweerdelijk het slachtoffer waren, zijn jullie verklaringen trouwens niet compatibel. Uzelf gaf meermaals aan dat jullie voor de zaak nabij Jardines de Boulevard een renta van 50 dollar per week betaalden (CGVS, p.13-14). Zoals eerder vermeld, lichtte u hierbij toe dat jullie hadden moeten onderhandelen met de bendeleden om tot bij dat bedrag te komen omdat jullie het initiële vooropgestelde bedrag van 250 dollar niet konden betalen (CGVS, p.13-14). Later herhaalde u dat jullie de bendeleden toen 50 dollar per maand konden geven (CGVS, p.17). Wanneer uw echtgenoot bevraagd werd over de afpersingen nabij Jardines de Boulevard, beweerde hij dat jullie 50 dollar per week betaalden om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat het bedrag variabel was en dat er nu eens 50 dollar overhandigd werd, dan eens 25 dollar en andermaal 20 dollar (CGVS echtgenoot, p.9-10), opnieuw een opmerkelijke inconsistentie tussen jullie beiden, temeer daar uw partner wees op het feit dat jullie het bedrag tot 50 dollar hadden kunnen afdingen en het voorts maar weinig aannemelijk is dat jullie ermee weg kwamen om een nog lager bedrag te betalen.

In het kader van deze afpersingen nabij Jardines de Boulevard stelde het CGVS u tevens de vraag of er ook andere handelaars in de buurt werden afgeperst door dezelfde bende (CGVS, p.17). Hoewel u antwoordde van wel kon u, hierop doorgevraagd, schijnbaar geen enkel duidelijk voorbeeld geven van andere handelaars die gelijkaardige problemen kenden; u wees er enkel op dat men ook andere handelaars afperste, zoals taxichauffeurs, of dat men soms begon bij hen en dan eindigde bij u (CGVS, p.17), een vage en weinig doorleefde beschrijving waaruit nauwelijks iets af te leiden valt. Nochtans kan worden verwacht dat u, die gedurende maanden een zaak zou hebben uitgebaat in deze wijk, uitgebreid toelichting kunt geven bij feiten van afpersing bij andere zaakvoerders aldaar, gezien dit zaken zijn die handelaars logischerwijze nu en dan onderling met elkaar bespreken. Het concrete bedrag van de renta van deze andere handelaars wist u alvast niet, want daarover zou gezwegen worden, maar over het feit dat de ene handelaar bijvoorbeeld meer moest afgeven dan de andere werd dan weer wel gesproken, zo gaf u aan (CGVS, p.17). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat niemand onder de handelaars sprak over de renta die zij dienden te betalen (CGVS echtgenoot, p.10). Los van het feit dat jullie verklaringen dus opnieuw niet eensluidend zijn, kan zich bovendien de vraag gesteld worden hoe er dan tussen de handelaars onderling kan worden geverifieerd of de ene zaakvoerder meer of minder renta betaalt dan de andere, zoals u verklaarde, indien de concrete bedragen volledig onbesproken blijven (CGVS, p.17).

Ook in verband met de aanvaring na het betalen van de huur in Jardines de Boulevard moet worden gewezen op het grillige karakter van jullie verklaringen. Om te beginnen gaf uw echtgenoot hierover geen enkele duiding in het kader van zijn vrije relaas op het persoonlijk onderhoud. Ondanks het feit dat er hem gevraagd werd om het hele verhaal uitgebreid en in detail uiteen te zetten, kwam A. niet verder dan te verklaren “dat de situatie erger werd toen hij de huur van het pand ging betalen aan de huisbaas in Jardines de Boulevard” en “dat sedertdien de bedreigingen begonnen te verergeren” zonder enige toelichting (CGVS echtgenoot, p.6-7). Van het specifieke voorval bij het buitengaan van diezelfde colonia, dat hij nota bene zelf zou hebben meegemaakt (CGVS echtgenoot, p.6-7), repte hij met geen woord. Pas wanneer het CGVS hem nog eens vroeg expliciet toelichting te geven over dat specifieke voorval, gaf hij verdere details (CGVS echtgenoot, p.8), details die trouwens wederom niet overeen stemmen met uw eigen verklaringen. Zo beweerde uw echtgenoot dat zijn twee belagers hem bevalen zijn hemd af te doen en dat, wanneer hij dat deed, zij hem een vuistslag uitdeelden in het gezicht, waardoor hij een blauwe plek opliep (CGVS echtgenoot, p.8). Vreemd genoeg maakte u zelf van deze vuistslag geen enkele melding en bleef het in de beschrijving van de bedreigingen die u uit de doeken deed louter beperkt tot verbaal geweld (CGVS, p.13-14). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde uw partner dat hij degene was die aan dat geweld blootgesteld werd en dat hij niet geslagen werd voor uw ogen, alsook dat u slechts één keer heeft gezien dat uw partner erg toegetakeld was en bloedde in het gezicht (CGVS echtgenoot, p.10). Dit biedt echter geen verklaring voor het feit dat u deze vuistslag volledig onvermeld laat. Nog los van de bedenking dat het weinig aannemelijk is dat A. en u zulks niet zouden hebben besproken – u geeft immers wel een gedetailleerde weergave in de directe rede van het gesprek tussen A. en zijn belagers (CGVS, p.14) – lijkt het nog minder plausibel dat u dit zelf niet zou opgemerkt hebben wanneer A. thuiskwam na dit vermeende incident. Zijn gezicht stond immers blauw, zo verklaarde hij (CGVS echtgenoot, p.8). Een volgende tegenstrijdigheid werpt zich op wanneer u verklaart dat de bewaker van Jardines de Boulevard hem toen eerst naar zijn twee belagers had gestuurd, waarop zij hem daar enkele vragen stelden (“wat doe je hier”, “ga je het geld aan ons geven”, “waarom geef je aan hem geld en aan ons niet”) (CGVS, p.13-14). Pas daarna moest hij met hen meewandelen naar een verder gelegen afgrond, zo verklaarde u (CGVS, p.13-14). Uw man schetste de feiten beduidend anders: de bewaker in kwestie zou hem naar een andere plek gebracht hebben, waar zijn belagers tevoorschijn kwamen en hij vervolgens een slag van hen moest incasseren, en na de tussenkomst van jullie huurbaas zou uw man kunnen zijn weglopen (CGVS echtgenoot, p.8). Van de verschillende vragen die de belagers hem zouden hebben gesteld (zie supra), maakte uw echtgenoot geen melding en dat zij samen met hem naar een lagergelegen plek zouden zijn gegaan, vermeldde uw echtgenoot evenmin (CGVS echtgenoot, p.8).

U vervolgt uw relaas zeggende dat u en uw man jullie eethuisje in Jardines de Boulevard sloten, waarna jullie de handelszaak opnieuw opstartten vanuit jullie woonst in Ciudad Credisa (CGVS, p.14). Kort daarna kwamen jullie terecht op een garagepand, eveneens in Ciudad Credisa, van waaruit jullie de zaak verderzetten (CGVS, p.7, 14; CGVS echtgenoot, p.7). Hierbij kan al meteen worden opgemerkt dat het zeer twijfelachtig overkomt dat jullie in het licht van alle voorgaande, beweerde gebeurtenissen opnieuw een etenszaak zouden opzetten en dit in jullie huis en de wijk daarrond. Immers, indien de vermeende afpersingen, bedreigingen en het wangedrag van de bende nabij Jardines de Boulevard jullie werkelijk te beurt gevallen was en jullie omwille hiervan de zaak aldaar moesten sluiten, zouden jullie logischerwijze nooit een nieuwe handelszaak opstarten in jullie eigen woning en in de betreffende wijk. Jullie verklaarden namelijk dat de bende 18 ook jullie wijk Ciudad Credisa binnenviel en er de inwoners lastigviel (CGVS, p.5; CGVS echtgenoot, p.11) en bovendien is Ciudad Credisa slechts op een boogscheut (pakweg 150 meter) gelegen van Jardines de Boulevard (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hetgeen maakt dat jullie helemaal niet konden uitsluiten dat deze criminele groep jullie nieuwe zaak op het spoor zou komen en de eerdere problemen met jullie zaak zich zouden verderzetten in de wijk waar jullie woonden. Dat jullie ondanks dit alles niet onder de radar bleven, maar wel jullie zaak van daaruit opnieuw opstartten en u hierbij zelfs rondbazuinde aan de burens dat u vanuit uw huis eten verkocht (CGVS, p.14), is allesbehalve geloofwaardig. Geconfronteerd met deze bedenking, meende uw echtgenoot enerzijds dat jullie de zaak opnieuw opstartten om te kunnen overleven (CGVS echtgenoot, p.11), hetgeen echter niet opweegt tegenover de ernst van voorgaande gebeurtenissen waarnaar jullie beiden verwezen. Anderzijds verklaarde hij dat jullie niet wilden dat diezelfde situatie zich zou herhalen, maar dat jullie nooit hadden verwacht dat dat opnieuw kon gebeuren (CGVS echtgenoot, p.11), opnieuw een uitleg die niet kan overtuigen rekening houdend met al het voorgaande.

In de mate dat u en uw echtgenote beweren dat jullie in Ciudad Credisa wederom hinder ondervonden met de bende 18 (CGVS, p.14-15; CGVS echtgenoot, p.7), moet ook hier worden vastgesteld dat jullie relaas hieromtrent enige consistentie ontbeert. Over jullie situatie in Ciudad Credisa sinds 2019 verklaart

u het volgende: "Daar begonnen we de zaak en ze zijn ons dan een renta komen opleggen. Onze colonia ligt dicht bij de garage van de zaak. We betaalden 50 dollar." (CGVS, p.14). U ging verder dat de bendeleden toen dikwijls extra bedragen, bovenop deze vaste renta, van jullie aftroegden (CGVS, p.15). U gaf bovendien te kennen dat de bendeleden in Ciudad Credisa jullie gezichten en identiteiten herkenden van voorheen – dit omdat uw man zijn identiteitskaart in het verleden zou hebben afgegeven in Jardines de Boulevard en dit hun informatiebron betrof – en voegde hierbij toe dat de bendeleden in Ciudad Credisa daarover hadden gezegd "hier ben je dicht" (CGVS, p.18). Echter, wanneer het CGVS aan uw echtgenoot vroeg of de bendeleden die jullie afpersten in Ciudad Credisa afwisten van jullie renta in Jardines de Boulevard, stelde hij vreemd genoeg dat hij dat niet wist (CGVS echtgenoot, p.12). Nog frappanter is dat A. verklaarde dat er in Ciudad Credisa nooit een vaste renta aan jullie werd opgelegd zoals dat in Jardines de Boulevard het geval was, maar dat dat louter ging om losse bedragen die jullie gaven wanneer jullie konden (CGVS echtgenoot, p.9, 12), hetgeen dus allebei indruist tegen uw eigen verklaring als zouden de bendeleden jullie in Ciudad Credisa een vaste renta van 50 dollar hebben opgelegd en hebben gealludeerd naar jullie eerdere afpersingen in Jardines de Boulevard ("hier ben je dicht") omwille van de gegevens op A.'s identiteitskaart.

Ook over de verdere, vermeende gebeurtenissen in Ciudad Credisa en over de uiteindelijke sluiting van jullie zaak aldaar slaagden jullie er niet in eensluidende verklaringen af te leggen. Zo gaf u aan dat uw echtgenoot maar liefst vijf keer onder dwang werd meegenomen door de bendeleden toen jullie vanuit een garage in Ciudad Credisa jullie zaak uitbaatten (CGVS, p.15). A. zelf vermeldde in zijn vrije relaas niet hoeveel keer dat gebeurde, maar wanneer hem later gevraagd werd hoeveel keer hij ooit nog confrontaties met bendeleden gekend heeft sinds het incident met de huisbaas in Jardines de Boulevard, antwoordde hij dat het later twee keer gebeurd is dat hij meegenomen werd door bendeleden in hun auto (CGVS echtgenoot, p.8). Opnieuw verbaast het dat jullie verklaringen zo ver uiteen lopen, temeer daar dit vrij recente gebeurtenissen betreffen die jullie naar alle logica uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken. En aangaande de sluiting van jullie zaak in Ciudad Credisa moet ten slotte nog worden gewezen op het volgende. Hoewel jullie ten overstaan van het CGVS allebei opperden dat jullie definitief stopten met jullie etenszaak in de garage op 9 december 2019 en geen rechtstreekse confrontaties met bendeleden meer aanhalen voor wat betreft de periode daarna (CGVS, p.13-16; CGVS echtgenoot, p.6-7, 10), deed uw partner op de DVZ een volledig andere versie uit de doeken. Daar verklaarde hij namelijk dat jullie de etenszaak sloten op 9 december 2019, daarna van thuis uit bestellingen begonnen te doen en vervolgens een garage huurden voor de opzet van jullie zaak (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). A. ging verder door te stellen dat de bende 18 eind 2019 driemaal gewapend langs gekomen is naar jullie zaak in de garage, dit op een moment dat jullie kinderen daar ook aanwezig waren (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat uw partner nog bijkomende gebeurtenissen aanhaalt terwijl u verklaart dat jullie sinds 9 december 2019 allen steeds thuis bleven (CGVS, p.16), is geenszins ernstig te noemen en doet een zoveelste maal vragen rijzen omtrent de betrouwbaarheid van jullie verklaringen. Hetzelfde kan gezegd worden over het precieze tijdstip wanneer jullie overstapten van de zaak in jullie huis naar de zaak in een garage. Dat de situatie fout werd geïnterpreteerd in het kader van de DVZ-verklaring van uw echtgenoot, zoals hij aangaf aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud (CGVS, p.3) en ook in het kader van een opmerking bij de notities, kan niet vergoelijken dat zijn verklaring ten aanzien van beide asielinstanties dermate verschillend zijn. Het gaat hier immers om essentiële feiten in de directe aanloop naar jullie vertrek uit El Salvador. Bovendien kan niet worden ingezien hoe de DVZ-verklaring van uw man überhaupt verkeerd geïnterpreteerd zou kunnen worden, gezien deze zeer duidelijk en chronologisch was ("we sloten de zaak op 9 december 2019" en "bende 18 kwam bij ons langs eind 2019 [...] zij kwamen drie keer langs met wapens") en het aldus geen enkele steek houdt dat de DVZ ambtenaar deze elementen zou verzinnen en toevoegen aan zijn asielverklaringen indien jullie na de sluiting van jullie zaak geen rechtstreekse confrontaties meer kenden. Daarenboven werden deze verklaringen aan uw man voorgelezen in het Spaans zonder dat hij hierbij enige opmerkingen formuleerde en ondertekende hij deze voor zijn akkoord (CGVS-verklaring echtgenoot, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8).

Kortom brengt het vage en constant tegenstrijdige karakter van jullie verklaringen de geloofwaardigheid en waarachtigheid van de door jullie aangehaalde afpersingen en aanvaringen met de bende 18 verder in het gedrang. Dit wordt, ten overvloede, bevestigd door jullie gedrag na de vermeende feiten dat geenszins in overeenstemming te brengen is met de door jullie geponeerde vrees.

Zo oogt het zeer eigenaardig dat u en uw echtgenoot enerzijds laten uitschijnen dat jullie de zaak hebben gesloten op 9 december 2019 nadat jullie vreesden gedood te worden (CGVS, p.15-16; CGVS echtgenoot, p.7), maar er anderzijds wel voor kozen om in hetzelfde huis te blijven wonen tot aan jullie

vertrek naar België op 25 januari 2020 (CGVS, p.4, 16). Dit betreft een periode van ruim 7 weken. Dat jullie niet zo snel mogelijk een ander, veiliger onderkomen zochten, maar dan wel gewoon in dezelfde woning bleven vertoeven, is een weinig geloofwaardige gang van zaken. Hiermee zouden jullie immers de perfecte gelegenheid creëren voor de bende om jullie te treffen nadat jullie niet aan hun eisen voldeden en plotseling jullie zaak sloten. Bovendien kan uit uw verklaringen begrepen worden dat u klaarblijkelijk weinig moeite ondernam om in die periode enigszins onder de radar te blijken, aangezien u aangaf dat jullie toen jullie meubels verkochten via een annonce op Marketplace en dat er vervolgens verschillende personen jullie inboedel opkochten (CGVS, p.20). Mochten jullie werkelijk de lokaal aanwezige bende vrezen, zouden jullie zichzelf logischerwijze nooit op die manier in het voetlicht plaatsen door duidelijk te maken in de wijk dat jullie zinnens waren om te verhuizen.

In dit verband is het tevens behoorlijk merkwaardig dat jullie in die hele tijdspanne geen rechtstreekse aanvaringen meer zouden hebben gekend met jullie belagers van voorheen. Er kwamen immers geen bendeleden meer aankloppen aan jullie deur, evenmin zagen jullie bendeleden dicht bij jullie huis (CGVS, p.19; CGVS echtgenoot, p.12). Dat zij jullie dan wel zouden bestoken met dreigbriefjes met boodschappen als “we zijn jullie niet vergeten”, “denk je dat dit een spel is?” en “we gaan jullie vermoorden” (CGVS, p.16; CGVS echtgenoot, p.12), slaat werkelijk nergens op. Indien de bende 18 er effectief op gebrand was om jullie te treffen, dan hadden zij hier immers meer dan genoeg kansen voor, wetende dat jullie nog wekenlang op dezelfde plaats zijn blijven wonen. Los van het feit dat het dus eigenlijk niet aan te nemen valt dat u en uw echtgenoot toen dreigbriefjes ontvingen van jullie belagers, leggen jullie hiervan ook geen enkel tastbaar bewijs voor, want jullie zouden die telkens bij het vuilnis hebben gekieperd (CGVS, p.19). Het is een herinnering die je niet wil bijhouden, zo verklaart uw echtgenoot daarover (CGVS echtgenoot, p.12). Hiermee gaan jullie echter voorbij aan het feit dat deze briefjes, zo jullie deze al werkelijk ontvangen hebben, waardevolle aanknopingspunten konden zijn in het geval van een politieonderzoek.

Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door jullie opgeworpen problemen met de bende 18 verder wordt ondermijnd door het feit dat jullie geen enkele inspanning hebben gedaan om ooit de autoriteiten te raadplegen zodoende aangifte neer te leggen en/of bescherming te zoeken. Nochtans zou dit een eerste logische stap zijn na het ervaren van de taferelen die jullie beschrijven (i.e. herhaaldelijke afpersingen, doodsb bedreigingen, slagen en ontvoeringen), zo deze al werkelijk plaatsgevonden hebben. Gevraagd waarom jullie dit nooit gedaan hebben, wezen jullie er beiden op dat de politie corrupt is en ook dat een aangifte bij de Salvadoraanse autoriteiten tevergeefs is, aangezien zij ook niets ondernomen zouden hebben in het geval van uw broer en uw schoonvader (CGVS, p.20; CGVS echtgenoot, p.12). Van de moord op uw broer en uw schoonvader dienen jullie alvast geen documenten in, waardoor het CGVS het louter moet stellen met jullie verklaringen. In ieder geval, jullie verwijzing naar corruptie is echter een louter veralgemeende bewering die jullie niet kunnen hardmaken daar nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie in het verleden zelf te maken hebben gekregen met corrupte ordediensten in het land. Bovendien beweerden jullie allebei in het verleden nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten, de politie of het gerecht in El Salvador (CGVS, p.9; CGVS echtgenoot p.6). Aangaande de moord op uw schoonvader verklaarde uw echtgenoot duidelijk dat hij daar eigenlijk niets over weet omdat hij toen nog een baby was en omdat uw schoonmoeder daar niet veel over praat (CGVS echtgenoot, p.4). Dat hij geen enkele informatie hierover bezit omdat de politiediensten niets ondernomen hebben, zoals hij later opeens verklaarde (CGVS echtgenoot, p.12), lijkt dan ook slechts een blote bewering waarmee hij zijn eerdere verklaring bijstelt. Wat voorts de moord op uw broer betreft, stelde u zelf dat de politie op dat ogenblik ter plekke kwam om de plaats delict af te schermen en dat het parket zijn lichaam kwam halen, alsook dat de politie achteraf aan uw vader meedeelde dat de bende 18 verantwoordelijk was voor deze moord (CGVS, p.11), twee elementen waaruit blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten wel degelijk actie ondernomen hebben na de dood van uw broer.

Hierbij kan ten slotte nog worden toegevoegd dat u kennelijk ook over de omstandigheden van de moord op uw broer onwaarschijnlijke verklaringen aflegt. Hoewel u zelf vermeldde dat uw broer op het moment van zijn overlijden een bestelling ging leveren in een carwash voor jullie etenszaak – hij zou in die periode werkloos geweest zijn en jullie daarom een handje toesteken (CGVS, p.10, 13) – valt uit het door u neergelegde krantenknipsel af te lezen dat E.J.E.L. zelf medewerker was van de carwash waar de moord op hem plaatsvond (zie krantenknipsel en vertaling in administratief dossier). Niet alleen blijkt hieruit duidelijk dat de moord op uw broer geen verband houdt met de problemen rond jullie eethuisje, ook ondermijnt deze vaststelling eens te meer jullie verklaringen over het reilen en zeilen van jullie zaak.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het bestaan van uw eethuisje(s) in El Salvador, noch aan de door u aangehaalde problemen met de bende 18 die daaruit voortvloeien. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat uw man opwerpt dat hij in het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest in hoofde van uw kinderen omdat de bendeleden aldaar kinderen rekruteren (CGVS echtgenoot, p.13), moet worden aangestipt dat dit een louter veralgemeende bewering betreft die jullie niet hardmaken. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie kinderen persoonlijk en/of doelgericht zouden worden gevisieerd. Er heeft immers nooit dergelijke rekruteringspoging plaatsgevonden, zo verklaarde uw man (CGVS echtgenoot, p.13). Overigens haalde u dit motief zelf op geen enkel ogenblik aan. Wat verder de algemene situatie in El Salvador betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de verdere paragrafen dienaangaande (zie infra).

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en jullie kinderen, de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot en de uittreksels uit het Salvadoraans burgerlijk register van jullie tweeën tonen jullie identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg aan. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Verder wijzen de uittreksels uit het Salvadoraanse strafregister erop dat jullie geen criminele antecedenten hebben aldaar, hetgeen evenmin betwist wordt door het CGVS. Het biedt echter geen enkel begin van bewijs voor de door jullie aangehaalde problemen.

De tot nu toe nog onbesproken opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van jullie beiden kunnen evenmin ander licht werpen op deze beslissing. Aan de ene kant is uw opmerking in verband met de naam van jullie verschillende huurbazen niet relevant in het kader van de hierboven gevelde argumentatie. Aan de andere kant is jullie toevoeging als zou niet alles opgenomen zijn in de notities van het gehoor, zonder meer, slechts een veralgemeende post-factum bewering daar jullie op geen enkele manier preciseren welke precieze elementen er dan niet genoteerd zouden staan in de notities. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat deze opmerking feitelijke grondslag mist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan worden aangegeven dat het CGVS ten aanzien van uw A.a.g.q. (CGVS xx-xxxxx; OV x.xxx.xxx), die zich op dezelfde asielmotieven beroept als die van u, eveneens overging tot

het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van zijn beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de grond van de zaak

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekers van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

2.1.2. Verzoekers gaan in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen, trachten deze te weerleggen en besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben.

Zo stellen zij vooreerst dat uit de nieuw gevoegde stukken ontegensprekelijk blijkt dat zij de waarheid hebben verteld en dat er ten onrechte werd getwijfeld aan hun profiel van eigenaars van een handelszaak.

Voorts halen zij aan dat zij nooit de intentie hebben gehad bepaalde werkzaamheden van verzoeker achter te houden en dat ze zich voornamelijk gefocust hebben op hun zelfstandige activiteiten die hen op de radar brachten van de bendeleden en waardoor zij afgeperst en bedreigd werden.

Aangaande het diffuse overzicht van hun woonplaatsen wijzen verzoekers erop dat zij hun DUI hebben laten aanpassen alsof zij in Credisa zouden wonen maar in realiteit zijn zij nog tot 2017 in het ouderlijk huis van verzoekster blijven wonen.

Over het vermeende incident met hun huisbaas in Jardines de Boulevard stellen verzoekers dat hier duidelijk verwarring is ontstaan en dat het niet zo vreemd is dat zij zich geen exacte data herinneren omdat dergelijke incidenten geregeld voorkomen in El Salvador en het tevens niet de reden vormde van hun vertrek uit hun land.

Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde niet compatibele verklaringen in verband met de afpersingen, voeren verzoekers aan dat er geen enkele tegenstrijdigheid in hun verklaringen is en dat de verwerende partij werkelijk spijkers op laag water en tegenstellingen zoekt die er geen zijn.

Betreffende de afpersingen nabij Jardines de Boulevard stellen verzoekers dat het niet zo is dat de handelaars te koop liepen met het feit of ze al dan niet afgeperst werden. Wel is het zo dat dat de gangbare praktijk is in El Salvador, zoals ze verklaarden en zoals blijkt uit verschillende rapporten. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij meent dat zij zouden kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij verwijzen voorts naar het bijgevoegde rapport van *Home Office Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs* van januari 2021 en benadrukken dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk een risicoprofiel hebben indien zij terugkeren naar El Salvador. Het is volgens hen dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij al deze zaken gewoonweg naast zich neerlegt en zich focust op onbenulligheden en zaken die zij “*onwaarschijnlijk*” vindt om het relaas en de vrees van verzoekers in twijfel te trekken.

Als verweer op de vaststelling dat verzoekers opnieuw een eethuisje opstartten nadat zij eerder problemen hadden gekend met de bendeleden, halen verzoekers aan dat zij geen andere keus hadden, dat ze iets moesten doen om in de moeilijke economische omstandigheden van El Salvador in hun onderhoud te kunnen voorzien. De verwerende partij legt volgens verzoekers alle feiten naast zich neer en focust zich enkel en alleen op haar subjectief aanvoelen. Echter is het doen en laten van de

bendeleden geen exacte wetenschap en dient de verwerende partij een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het relaas van verzoekers, wat zij nagelaten heeft te doen.

Wat betreft de vermeende tegenstellingen tussen hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), merken verzoekers op dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken amper de tijd en de kans kregen om alles uit de doeken te doen. Er werd hen, zo stellen zij, verzekerd dat zij op het commissariaat-generaal over voldoende tijd zouden beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Het is volgens verzoekers duidelijk dat de verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Zij begrijpen dan ook niet hoe de verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Verzoekers menen dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

2.1.3. In het kader van de subsidiaire bescherming geven verzoekers aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij terug kunnen keren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekers bovendien achterhaald. Zij stellen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeren uit landeninformatie van november 2019 van *The Guardian* en *Foreign Policy*.

Verzoekers werpen nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vrezen dat zij geen werk zullen hebben en dat zij niet de noodzakelijke medische zorgen zullen kunnen krijgen indien zij besmet raken met deze ziekte.

2.1.4. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vragen in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegen verzoekers facturen en een huurcontract als bewijs van het hebben van een handelszaak, alsook de "*Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs*" van *Home Office* van 11 januari 2021.

2.2.2. Op 16 november 2021 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin met weergave van de weblink wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021.

2.2.3. Verzoekers leggen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op 21 november 2021 een aanvullende nota neer, waarin zij de vertaling voegen van de stukken die reeds bij het verzoekschrift werden gevoegd, meer bepaald van de facturen die zij ontvingen voor aankopen die zij deden voor hun handelszaak en van het huurcontract van hun zaak in Jardines de Boulevard.

2.3. Beoordeling

2.3.1 Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De kern van de vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoekers verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen die ze kenden met de bende 18 vanaf eind 2016, aan wie ze, als eigenaar van een eethuisje zowel in San Jacinta als in Ciudad Credisa, vaste renta dienden te betalen en die hen herhaaldelijk intimideerde en bedreigde, waarop ze eind 2019 besloten hun zaak definitief te sluiten en het land te verlaten. Voor de woordelijke weergave van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

2.3.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees ten aanzien van de bende 18 in El Salvador. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun vrees voor vervolging en het herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.3. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst aangehaald dat noch verzoeker, noch verzoekster enig documentair bewijsstuk indienden ter staving van het bestaan van hun handelszaak. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Om te beginnen moet worden vastgesteld dat noch u, noch uw echtgenoot enig documentair bewijsstuk indienden ter staving van het bestaan van jullie handelszaak, zoals een factuur, een aankoopbewijs, een huurcontract of dergelijke. Evenmin legden jullie foto's neer waarop jullie te zien zijn in jullie onderneming. Nochtans werd er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd om zulks over te maken aan het CGVS (CGVS, p.8-9) en kreeg u hiervoor voldoende tijd. Bovendien is het niet onredelijk te verwachten dat jullie van dergelijke formulieren en foto's in het bezit zouden moeten zijn, gezien jullie over een periode van maar liefst drie jaar eethuisjes zouden hebben uitgebaat, daarvoor materiaal aankochten en – althans in Jardines de Boulevard – op een formele manier een pand huurden (CGVS, p.6-7; 13). Dat jullie ondanks het voorgaande geen enkel overtuigingsstuk neerleggen om de hoedanigheid van jullie handelszaak aan te tonen, is behoorlijk merkwaardig.”

Bij het verzoekschrift worden facturen en een huurcontract gevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoekers wel degelijk de eigenaars waren van een handelspand in Jardines de Boulevard (zie stukken 5 en 6 bij het verzoekschrift). Deze niet-vertaalde documenten zijn middels de op 21 november 2021 neergelegde aanvullende nota voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter dient te worden opgemerkt dat de kwestieuze documenten evenwel niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Vooreerst betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend. Komt daar nog bij dat vooral facturen makkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn. Hoe dan ook vermogen de documenten slechts aan te tonen dat er bepaalde goederen werden gekocht en dat er een contract zou zijn afgesloten maar hieruit kan niet met zekerheid worden afgeleid dat dit was voor de uitbating van een eethuisje in Jardines de Boulevard. Slechts op één van de facturen is een handelsnaam vermeld, zijnde “Barba Café”, een naam die verzoekers nergens vermeldden tijdens de administratieve procedure. De overige facturen staan allen op naam van verzoeker en maken geen melding van een handelszaak. De huurovereenkomst bewijst niet dat er op dat adres effectief een handelszaak werd uitgebaat. Van de andere twee uitbatingen, andere dan in Jardines de Boulevard, maken verzoekers tot op heden geen enkel document

over. Foto's van hun activiteit als uitbaters van een eethuisje worden eveneens nog steeds niet gevoegd. Nog los van de vaststelling dat aan de kwestieuze documenten weinig bewijswaarde kan worden gehecht, blijven verzoekers in gebreke te duiden waarom zij tijdens de administratieve procedure niet in de mogelijkheid waren deze stukken neer te leggen en zij nu wel dergelijke stukken kunnen aanleveren. Dit klemmt des te meer nu zij tijdens de administratieve procedure expliciet gevraagd werden om stavingstukken over te maken en hiervoor voldoende tijd kregen.

2.3.4.4. Aangaande de afgelegde verklaringen in verband met de werkzaamheden van verzoeker valt in de bestreden beslissingen het volgende te lezen:

“Ook jullie verklaringen in verband met de werkzaamheden van uw man brengen twijfels naar de oppervlakte over het bestaan van jullie zaak. Zo bevestigde uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat jullie vanaf 2016 op zelfstandige basis eten verkochten (CGVS G.Q.A.A. [voorts “CGVS echtgenoot”], p.5). Gevraagd naar een overzicht van zijn jobs, verklaarde hij dat hij nog twee andere jobs gedaan heeft (i.e. in een boekhandel en in een callcenter van een luchtvaartmaatschappij), allebei vooraleer jullie een eigen zaak uit de grond stampten (CGVS echtgenoot, p.5-6). Zelf wierp u echter tijdens uw vrije relaas op dat A. in 2017 een job gevonden had bij een callcenter (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw echtgenoot dan weer hij in 2017 zo’n twee à tweeëneenhalve maand in een juridisch kantoor heeft gewerkt (CGVS echtgenoot, p.9). Dat uw partner kennelijk zijn werkzaamheden aldaar achterhoudt wanneer er hem gevraagd wordt naar zijn opeenvolgende werkplaatsen, is op zich al eigenaardig gezien hij deze job zou hebben uitgevoerd net voor de opstart van jullie zaak nabij Jardines de Boulevard, oftewel het startpunt van de door jullie aangehaalde afpersingen. Dat uw partner deze andere job – hetzij in een callcenter, hetzij in een juridisch kantoor – slechts twee of tweeëneenhalve maand zou hebben gedaan (CGVS echtgenoot, p.9), is bovendien een blote bewering aangezien jullie ook hiervan geen documenten neerleggen.”

Verzoekers beperken zich tot de loutere stelling dat zij nooit de intentie hebben gehad bepaalde werkzaamheden van verzoeker achter te houden en dat ze zich voornamelijk gefocust hebben op hun zelfstandige activiteiten die hen op de radar brachten van de bendeleden en waardoor zij afgeperst en bedreigd werden. Met dergelijke *post factum* vergoelijking doen verzoekers echter allerminst afbreuk aan de voorgaande motieven, die pertinent en correct zijn en die steunen vinden in het administratief dossier.

2.3.4.5. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster het volgende overwogen:

“Daarenboven moet worden gewezen op het volgende. Wanneer het CGVS u vroeg naar een overzicht van uw woonplaatsen, gaf u aan dat u in El Salvador slechts op twee adressen gewoond heeft (CGVS, p.4). U verklaarde namelijk heel uw leven tot in 2017 in San Jacinto te hebben gewoond, waarbij uw man de laatste jaren bij u en uw ouders kwam wonen (CGVS, p.4). In datzelfde ouderlijke huis zouden u en uw man voor het eerst jullie zaak opgestart hebben (CGVS, p.13). In 2017 zou u dan voor het eerst in uw leven verhuisd zijn, meer bepaald naar Ciudad Credisa samen met uw echtgenoot en jullie kinderen (CGVS, p.4). Deze versie van de feiten komt evenwel niet overeen met de informatie op het door u neergelegde identiteitsdocument. Op uw Salvadoraanse identiteitskaart (DUI), die afgegeven werd op 15 november 2014, valt namelijk af te lezen dat u op dat ogenblik gedomicilieerd stond in Ciudad Credisa op hetzelfde adres waarover u zei dat u pas in 2017 daar voor het eerst ging wonen (CGVS, p.4; zie identiteitskaart in administratief dossier). Derhalve kan worden afgevraagd hoe u dan in 2016 een zaak kon opstarten in het huis waar u sinds jaar en dag woonde met uw ouders en hoe u daar het slachtoffer kon worden van afpersing (CGVS, p.4, 13), indien u op dat moment kennelijk al enkele jaren verhuisd was naar een andere colonia.”

In verband met het diffuse overzicht van hun woonplaatsen wijzen verzoekers erop dat zij hun DUI hebben laten aanpassen alsof zij in Credisa zouden wonen maar in realiteit zijn zij nog tot 2017 in het ouderlijk huis van verzoekster blijven wonen. Met deze loutere bewering *post factum*, die niet overeenstemt met de verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal, slagen verzoekers er niet in vastgestelde incoherenties, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten.

2.3.4.6. De Raad is van oordeel dat verzoekers er nog steeds niet in slagen het bestaan van hun handelszaak afdoende te staven, waardoor, tevens rekening houdend met de vaststelling dat zij twijfel zaaien over de woonplaatsen en de werkzaamheden van verzoeker, dient te worden afgevraagd of zij wel degelijk één laat staan meerdere eethuisjes hebben uitgebaat in El Salvador. Dit zet de

geloofwaardigheid van de door verzoekers beweerde afpersingsfeiten, zoals de verwerende partij stelt, inderdaad serieus op de helling aangezien deze rechtstreeks voortvloeien uit het voorgehouden profiel van uitbaters van een eethuisje.

2.3.4.7. Voorts wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“Voor wat betreft het vermeende incident met jullie huisbaas in Jardines de Boulevard, is het opvallend hoe uiteenlopend jullie verklaringen daaromtrent zijn. Toen het CGVS u vroeg op welke dag de huur van jullie pand aldaar moest worden betaald, stelde u na lang nadenken dat dat op de 1ste dag van de maand gebeurde (CGVS, p.16). Volgens uw partner was dat dan weer de 11de (CGVS echtgenoot, p.10). Rekening houdend met de context die jullie beschrijven is het op zich al bizar dat jullie zich hierover tegenspreken. Jullie verklaarden immers dat jullie met de plaatselijke bendeleden hadden moeten onderhandelen zodoende een lagere wekelijkse renta te kunnen verkrijgen omdat jullie de aanvankelijk gevraagde som niet konden bolwerken (CGVS, p.13; CGVS echtgenoot, p.7). Hieruit blijkt dat jullie zorgvuldig moesten wikken en wegen om rond te komen en uit de kosten te geraken, en dat jullie derhalve allebei klaar en duidelijk moeten kunnen aangeven op welke dag het huurgeld moest worden betaald. Uw verklaring voor bovengenoemde inconsistentie, namelijk dat het uw man was die zich met de betalingen bezighield en dat u dacht dat hij deze op de 1ste dag deed (CGVS, p.17), kan daarom niet overtuigen. Los van voorgaande inconsistentie is het eveneens vreemd dat jullie dus beiden aangeven dat de betaling van het huurgeld steeds op een vaste dag in de maand gebeurde, maar schijnbaar geen enkel benul hebben van wanneer A.’s aanvaring – net in het kader van deze betalingen – plaatsvond. Zo verklaarde u dat dat ‘in oktober of november’ gebeurde, maar dat u zich niet meer herinnert welke dag dat precies was (CGVS, p.13). Toen het CGVS bij uw partner peilde naar de concrete datum van dit incident, kon hij hier geen antwoord op geven en gaf hij eerst aan dat het eind november was om daarna terug te verwijzen naar ‘eind 2018’ (CGVS echtgenoot, p.10-11). Dergelijke vage tijdsindicaties, zowel binnen uw verklaringen als die van uw echtgenoot, zijn opmerkelijk in het kader van voorgaande vaststellingen i.v.m. de vaste betalingen van het huurgeld.”

In verband met het vermeende incident met de huisbaas in Jardines de Boulevard stellen verzoekers dat hier duidelijk verwarring is ontstaan omdat zij dachten dat het om een ander pand ging en dat het niet zo vreemd is dat ze zich geen exacte data herinneren omdat dergelijke incidenten geregeld voorkomen in El Salvador en het tevens niet de reden vormde waarom zij vertrokken zijn uit hun land. Verzoekers beperken zich tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties, doch slagen er niet in deze inconsistenties, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Zelfs al kan worden aangenomen dat dergelijke incidenten geregeld voorkomen in El Salvador, dan nog had er kunnen van uitgegaan worden dat dit, wanneer het verzoekers persoonlijk overkomt, een impact heeft op hen, zodat zij geacht kunnen worden dit incident duidelijk te kunnen kaderen in de tijd.

2.3.4.8. Aangaande de door de commissaris-generaal vastgestelde niet compatibele verklaringen van verzoekers in verband met de afpersingen, voeren verzoekers aan dat er geen enkele tegenstrijdigheid is in hun verklaringen en dat de verwerende partij werkelijk spijkers op laag water zoekt, alsook tegenstellingen die er geen zijn.

Met de loutere negatie van de in de bestreden beslissingen op dit punt vastgestelde tegenstrijdigheid, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, slagen verzoekers er geenszins in deze tegenstrijdigheid te weerleggen of te ontkrachten. Waar ze vervolgens menen dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt en tegenstellingen zoekt waar er geen zijn, gaan ze voorbij aan hun eigen verklaringen en aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen die voor de duidelijkheid en volledigheid hier worden hernomen:

“Aangaande de afpersingen waarvan jullie in die periode beweerdelijk het slachtoffer waren, zijn jullie verklaringen trouwens niet compatibel. Uzelf gaf meermaals aan dat jullie voor de zaak nabij Jardines de Boulevard een renta van 50 dollar per week betaalden (CGVS, p.13-14). Zoals eerder vermeld, lichtte u hierbij toe dat jullie hadden moeten onderhandelen met de bendeleden om tot bij dat bedrag te komen omdat jullie het initiële vooropgestelde bedrag van 250 dollar niet konden betalen (CGVS, p.13-14). Later herhaalde u dat jullie de bendeleden toen 50 dollar per maand konden geven (CGVS, p.17). Wanneer uw echtgenoot bevraagd werd over de afpersingen nabij Jardines de Boulevard, beweerde hij dat jullie 50 dollar per week betaalden om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat het bedrag variabel was en dat er nu eens 50 dollar overhandigd werd, dan eens 25 dollar en andermaal 20 dollar (CGVS echtgenoot, p.9-10), opnieuw een opmerkelijke inconsistentie tussen jullie beiden, temeer

daar uw partner wees op het feit dat jullie het bedrag tot 50 dollar hadden kunnen afdingen en het voorts maar weinig aannemelijk is dat jullie ermee weg kwamen om een nog lager bedrag te betalen.”

Nog betreffende de afpersingen nabij Jardines de Boulevard stellen verzoekers dat het niet zo is dat de handelaars te koop liepen met het feit of ze al dan niet afgeperst werden. Wel is het zo dat dat de gangbare praktijk is in El Salvador, zoals ze verklaarden en zoals blijkt uit verschillende rapporten. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij meent dat zij zouden kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij verwijzen voorts naar het bijgevoegde rapport van *Home Office Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs* van januari 2021 en benadrukken dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk een risicoprofiel hebben indien zij terugkeren naar El Salvador.

Dat handelaars niet te koop lopen met het feit dat ze worden afgeperst en dat dit de gangbare praktijk is in El Salvador vermag op zich niet te verklaren waarom, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, verzoekers schijnbaar geen enkel duidelijk voorbeeld konden geven van andere handelaars die gelijkaardige problemen kenden. Zoals de commissaris-generaal voorts terecht aanhaalt, kan van verzoekers nochtans worden verwacht dat zij, *“die gedurende maanden een zaak zou(den) hebben uitgebaat in deze wijk, uitgebreid toelichting kun(nen) geven bij feiten van afpersing bij andere zaakvoerders aldaar, gezien dit zaken zijn die handelaars logischerwijze nu en dan onderling met elkaar bespreken”*. Met deze loutere bewering *post factum* die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissingen dienaangaande, die verzoekers voor het overige zelfs ongemoeid laten.

2.3.4.9. Daar waar verzoekers verwijzen naar een rapport van *Home Office* om aan te tonen dat zij wel degelijk een risicoprofiel hebben indien zij terugkeren naar El Salvador, dient erop te worden gewezen dat het louter aanhalen van algemene landeninformatie, zonder deze op de individuele situatie toe te passen, niet volstaat om aan te tonen dat zij, als handelaars, bij terugkeer daadwerkelijk zullen worden vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond waarbij van verzoekers mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Nog los van de vraag of het profiel van handelaar dient te worden beschouwd als een risicoprofiel is er ten andere te dezen, zoals hierboven is uiteengezet, twijfel bij het voorgehouden profiel van eigenaars van een handelszaak.

2.3.4.10. Als verweer op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers opnieuw een eethuisje opstartten nadat zij eerder problemen hadden gekend met de bendeleden halen verzoekers aan dat ze iets moesten doen om in de moeilijke economische omstandigheden van El Salvador te kunnen voorzien in hun onderhoud en dat zij geen andere keus hadden. De verwerende partij legt volgens hen alle feiten naast zich neer en focust zich enkel en alleen op haar subjectief aanvoelen. Echter is het doen en laten van de bendeleden geen exacte wetenschap en dient de verwerende partij een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het relaas van verzoekers, wat zij nagelaten heeft te doen.

Met het opnieuw aanhalen van het feit dat ze de zaak terug opstartten om te overleven, voegen ze in wezen niets nieuws toe aan de eerder afgelegde verklaringen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij stelt dat *“dat het zeer twijfelachtig overkomt dat jullie in het licht van alle voorgaande, beweerde gebeurtenissen opnieuw een etenszaak zouden opzetten en dit in jullie huis en de wijk daarrond. Immers, indien de vermeende afpersingen, bedreigingen en het wangedrag van de bende nabij Jardines de Boulevard jullie werkelijk te beurt gevallen was en jullie omwille hiervan de zaak aldaar moesten sluiten, zouden jullie logischerwijze nooit een nieuwe handelszaak opstarten in jullie eigen woning en in de betreffende wijk. Jullie verklaarden namelijk dat de bende 18 ook jullie wijk Ciudad Credisa binnenviel en er de inwoners lastigviel (CGVS, p.5; CGVS echtgenoot, p.11) en bovendien is Ciudad Credisa slechts op een boogscheut (pakweg 150 meter) gelegen van Jardines de Boulevard (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hetgeen maakt dat jullie helemaal niet konden uitsluiten dat deze criminele groep jullie nieuwe zaak op het spoor zou komen en de eerdere problemen met jullie zaak zich zouden verderzetten in de wijk waar jullie woonden. Dat jullie ondanks dit alles niet onder de radar bleven, maar wel jullie zaak van daaruit opnieuw opstartten en u hierbij zelfs rondbazuinde aan de burens dat u vanuit uw huis eten verkocht (CGVS, p.14), is allesbehalve geloofwaardig.”*

Dat de verwerende partij de feiten naast zich neerlegt en geen grondig en degelijk onderzoek heeft gevoerd, vormt een loutere en aperte miskenning van de inhoud van zowel de bestreden beslissingen als de stukken van het dossier. Hieruit blijkt dat verzoekers' situatie wel degelijk en terdege werd onderzocht. Verzoekers werden gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en konden er de vragenlijst invullen en verklaringen afleggen en kregen de kans om documenten bij te brengen. Bovendien kregen zij de kans om hun asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal. Eveneens werd door het commissariaat-generaal de nodige informatie vergaard. De bestreden beslissingen houden met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en zijn hierop geschraagd. Het betoog dat de verzoeken om internationale bescherming niet (grondig) zouden zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.3.4.11. Over de vaststellingen in de bestreden beslissingen in verband met de verdere, vermeende gebeurtenissen in Ciudad Credisa en over de uiteindelijke sluiting van hun zaak, voeren verzoekers vooreerst aan dat waar verzoekster sprak over vijf incidenten, zij op alle incidenten doelde die zij hadden meegemaakt, waarvan twee zeer ernstig waarbij verzoeker in elkaar geslagen werd en dat verzoeker slechts over deze twee incidenten sprak.

Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten heft de vastgestelde tegenstrijdigheid te dezen niet op. Zo wijst de commissaris-generaal op goede gronden op de volgende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers:

“Zo gaf u aan dat uw echtgenoot maar liefst vijf keer onder dwang werd meegenomen door de bendeleden toen jullie vanuit een garage in Ciudad Credisa jullie zaak uitbaatten (CGVS, p.15). A. zelf vermeldde in zijn vrije relaas niet hoeveel keer dat gebeurde, maar wanneer hem later gevraagd werd hoeveel keer hij ooit nog confrontaties met bendeleden gekend heeft sinds het incident met de huisbaas in Jardines de Boulevard, antwoordde hij dat het later twee keer gebeurd is dat hij meegenomen werd door bendeleden in hun auto (CGVS echtgenoot, p.8). Opnieuw verbaast het dat jullie verklaringen zo ver uiteen lopen, temeer daar dit vrij recente gebeurtenissen betreffen die jullie naar alle logica uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken.”

Deze tegenstrijdigheid is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. De Raad wijst er verder op dat het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

2.3.4.12. In verband met de vermeende tegenstellingen tussen hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal aangaande de uiteindelijke sluiting van de zaak, merken verzoekers op dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken amper de tijd en de kans kregen om alles uit de doeken te doen. Er werd hen, zo stellen zij, verzekerd dat zij op het commissariaat-generaal over voldoende tijd zouden beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Verzoekers kunnen in hun verweer niet ernstig worden genomen en overtuigen dan ook allermint. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekers ten overstaan van het commissariaat-generaal verklaarden dat een situatie fout geïnterpreteerd werd maar dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de rest goed was verlopen. Zo hebben zij de plek waar zij werkten gesloten op 9 december 2019 en daarna werd de situatie fout geïnterpreteerd want zij werkten niet langer, zij waren thuis. Volgens verzoeker is het genoteerd alsof die gebeurtenis stopte en daarna opnieuw verderging (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2 en 3). Zoals in de bestreden beslissingen terecht reeds wordt aangehaald, kan het gegeven dat de situatie fout zou zijn geïnterpreteerd in het kader van de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker en ook in het kader van een opmerking op de notities niet vergoelijken dat verzoekers verklaringen ten aanzien van beide asielinstanties dermate verschillend zijn. Het gaat immers om essentiële feiten in de directe aanloop naar het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor het commissariaat-generaal, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het

interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige en eensluidende verklaringen afleggen over de uiteindelijke sluiting van hun handelszaak, wat toch een essentieel element is van het vluchtrelaas en een directe aanloop naar het vertrek uit El Salvador.

Dat hen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om het kort te houden, verklaart niet waarom verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, zoals genoegzaam blijkt uit de lezing van het administratief dossier, dermate uiteenlopend zijn.

De Raad is van oordeel dat de voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst en omvang van de door verzoekers geuite vrees, ondermijnt. Indien verzoekers immers daadwerkelijk menen dat zij omwille van de aan hen gevraagde renta, intimidaties en bedreigingen een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico liepen op ernstige schade in El Salvador, kan worden verwacht dat zij voor de bevoegde instanties in staat zijn om coherente, gedetailleerde verklaringen af te leggen en deze feiten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek.

2.3.4.13. Waar verzoekers er nog op wijzen dat de verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent, tonen zij niet aan op welke wijze een beter begrip van deze bendes de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het algemene verweer wordt niet verder toegelicht, zodat dit verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

2.3.4.14. De overwegingen in de bestreden beslissingen in verband met de aanvaring na het betalen van de huur in Jardines de Boulevard, in verband met de beweerde ondervonden hinder in Ciudad Credisa met de bende 18, in verband met het gedrag na de vermeende feiten, in verband met de vrees voor rekrutering van de kinderen bij terugkeer en in verband met de door hen voorgelegde documenten en opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud laten verzoekers dan weer geheel ongemoeid zodat zij bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal worden overgenomen door de Raad.

2.3.4.15. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende 18. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen, die zij zouden hebben, aannemelijk te maken.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.5.2. In zoverre verzoekers zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, baseren op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun beweerde problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk maken.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis niet alleen zullen worden geconfronteerd met bendes die hen afpersen maar ook geen werk zullen hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren, bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 1.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aanbrengen op basis waarvan in hunnen hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt het UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *Refugee Law Initiative* van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd - want dateert uit 2019 - of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund, informatie die overigens geactualiseerd en bevestigd wordt door de in de aanvullende nota d.d. 16 november 2021

overgemaakte weblink naar de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen, zo weze herhaald, heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoekers uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

V. SERBRUYNS